

Indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen, maar als hij sterft, brengt hij veel vrucht voort.

(Joh. 12, 24)

+

DANKBAAR WILLEN WIJ GEDENKEN
IN ONS GEBED

Zuster HUMBLINE

(Mejuffrouw Emilie DE SCHUTTER)
van de Zusters van Sint Franciscus
van Opbrakel.

Geboren te Haaltert op 4 juli 1922, wijdde zij zich toe aan de Heer door haar klooster-geloften op 6 september 1944, en overleed in de Sint Franciscuskliniek van Opbrakel op 5 december 1984, meermaals voorbereid en gesterkt door de HH. Sacramenten voor zieken en stervenden en de Pauselijke Zegen.

Wat vele mensen, vooral in onze welvaart-maatschappij niet begrijpen en niet kunnen, heeft Zuster Emilie gedaan en beleefd in alle eenvoud en oprechtheid. Zij heeft de woorden van de Heer aanvaard en toegepast in haar leven: «Wie mijn volgeling wil zijn, moet Mij volgen door zichzelf te verloochenen en zijn kruis op te nemen».
(Marc. 8, 24)

Na vele jaren van steeds toenemende ziekte en lijden, heeft zij zich losgemaakt van alle bindingen met het actieve leven en vooral in haar laatste pijnlijke levensdagen heeft zij, in volle bewustzijn, afscheid genomen en dankbaarheid uitgesproken voor allen die haar benaderden, die haar hadden verzorgd en geholpen. Zij verwachtte de Heer... en Hij is gekomen midden in de nacht.

Afscheid nemen is met zachte vingers, wat voorbij is dichtdoen en verpakken in goede gedachten der herinnering...

Afscheid nemen is met dankbare handen weemoedig meedragen al wat waardevol is om niet te vergeten...

Leven is vanaf zijn geboorte, voortdurend afscheid nemen en loslaten, zichzelf verliezen om zichzelf te vinden. Het risico nemen van de graankorrel om vruchten voort te brengen.

Afscheid nemen is het moeilijkste in het leven...

Velen leren het nooit.

Druk. Devleeschouwer-Hoste en zoon, Brakel